

eller anbefaler ham, ikke gøre for. Hvis den højtærede Justitsminister ansætter en juridisk Embedsmænd, en Borgmester eller lignende, og det viser sig, at den Mand faar senere en eller anden moralsk Defekt, kan det være meget kedeligt, men der er vel neppe nogen, der vil bebrejde den højtærede Justitsminister det. Det, som jeg synes er meget kedeligt ved disse Besættelser her, er, at man har forladt et Princip, som hidtil har været gældende, nemlig det, at Sundhedskollegiet sigtede de indkomne Ansøgninger og indstillede dem, der efter dets Mening vare de værdigste og bedste. Nu maa man jo huske paa særlig med Apotekerbesættelser, at de Mænd, som gøre sig Haab om en Gang at faa et personligt Privilegium, ere Folk, som have tjent en lang Aarrække i ringe lønnede Stillinger, Folk, som have gaaet maaske 20 Aar og ventet paa at faa et saadant Privilegium. Saa kan man jo sige: Men have de nu ogsaa Ret til at vente at faa det? Jeg vil dertil svare, at er der noget Sted, hvor Anciennetetsprincippet burde være det gældende, er det netop her. Det er det, fordi man ellers ikke med Hensyn til Apotekerne uden videre gaar ud fra, at det skal være de dygtigste, der skulle have Privilegierne. Vi have jo to Slags Privilegier her i Landet: reelle og personlige. De reelle kan enhver købe, der har Apotekereksamen, og det er altsaa ikke Dygtigheden, der der gør sig gældende. Omtrent Halvdelen af Privilegierne ere reelle. Staten gaar altsaa ud fra, at det er nok til at kunne bestride et Apotek at have Apotekereksamen. Ganske vist ved jeg vel, at man til visse Apoteker i Hovedstaden kræver 1ste Karakter. Jeg synes nu, det er ganske mærkeligt, at man gør det. Hvorfor skulle Folk paa Landet være daarligere stillede? Hvis man gaar ud fra, at en Mand er dygtigere, naar han har første Karakter, synes jeg, det er mærkeligt, at man siger: Ude paa Landet og i Provsbyer kunne de godt nøjes med 2den Karakters-Kandidater! Det er et lille Stykke Københavneri. Det var nu kun en Indskudsbermærkning.

Jeg vender tilbage til de Ansættelser, der ere skete under den højtærede Justitsminister. Der var et Apotekerprivilegium ledigt i en By, der hedder Hadsund. Det er en temmelig stor By af en Landsby at være, man mener, at det vil blive et særdeles godt Privilegium deroppe. Der var derfor mange Ansøgere, nemlig 25. Sundhedskollegiet indstillede af disse 25 som

Nr. 1 en Apoteker Svennevig, Hallund, der var Kandidat fra 1877 og i en halv Snes Aar havde siddet ved et af de tarveligste Apoteker i Landet. Som Nr. 2 indstilledes E. Juul, der siden 1893 havde været Forpagter af Apoteket i Vestervig og tidligere havde været Bestyrer af et andet Apotek. Og som Nr. 3 indstilledes en Dispensator Volquartz fra Kommunehospitalet, der i mange Aar havde været Dispensator derude, hvilket er en ret vigtig og betroet Post. Det blev imidlertid ingen af disse 3, der fik Privilegiet, den, der fik det, var Nr. 22 i Rækken: en Mand, der var meget yngre Kandidat end nogen af de indstillede. Den højtærede Minister har i sin Forsvarstale argumenteret med, at vedkommende havde bestyret et Apotek med stor Dygtighed og havde de mest anerkendende Vidnesbyrd om sin Virksomhed. Det kan være meget godt, der er i og for sig ingen, der har haft Tvivl om, at vedkommende kunde være Apoteker der oppe, hvad Dygtighed angik, men det forekommer mig særdeles mærkeligt, at vedkommende springer saa mange over, han var en af de yngste i Rækken. Jeg skal ikke lægge Vægt paa, at man i „Farmaceutisk Tidende“ fremhæver, at vedkommende var en meget nær Ven af den højtærede Finansminister, derfor kan han selvfølgelig være en meget god Apoteker, det forkerte er, at man fraviger det hidtil fulgte Princip ved Apotekerbevillinger. Det skaber Utryghed hos alle de Folk, der gaa og vente og have troet sig sikre paa, at naar de havde tjent saa og saa mange Aar, kunde de opnaa det Gode at blive Apoteker. Mod dem er der i Virkeligheden begaaet en Uret, hvis der ikke kan fremhæves ganske eminente og særlige Kvalifikationer for den, der springer de andre over.

Det er imidlertid ikke det eneste Eksempel paa, at den højtærede Justitsminister er gaaet uden om Sundhedskollegiets Indstilling. I Februar 1902 gav han en Apoteker Nordentoft Bevilling til at drive Haslev Apotek. Skønt han var den yngste af Ansøgerne, sprang han forbi 3 med 8 Aars Anciennetet. I August 1903 fik en anden Mand ved Navn Hansen Bevilling til at drive Fakse Apotek, skønt han ikke var indstillet af Sundhedskollegiet, og han sprang ligeledes flere med langt større Anciennetet over. I November 1904 fik Grove-Rasmussen Bevilling til at drive Apoteket Falken. Han var ganske vist den ældste af Ansøgerne, men han var heller ikke indstillet af Sundhedskollegiet.